

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 540/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľa (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Mgr. Michalom Baniarom, advokátom, Tajovského 1, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 6Up/207/2023 z 20. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ústavne konformný výklad podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) domáhal proti žalovanému 1 [REDACTED] (ďalej len „žalovaný 1“) a žalovanej 2 sťažovateľke spoločne a nerozdielne zaplata istiny vo výške 6 798,84 eur s úrokom z omeškania. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) platobným rozkazom č. k. 6Up/207/2023 zo 6. februára 2023 uložil sťažovateľke spolu so žalovaným 1 spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 6 798,84 eur s príslušenstvom (ďalej len „platobný rozkaz“).

3. Sťažovateľka zastúpená [REDAKOVANÉ] ako splnomocneným zástupcom na úkon podpisu a podania odporu podala v zákonnej lehote proti platobnému rozkazu odpor na formulári „Upomínacie konanie - podanie k spisovej značke Okresnému súdu Banská Bystrica“, v ktorom uviedla, že jeho odôvodnenie je v prílohe tohto podania. V súlade s uvedeným tvoril prílohu predmetného podania (i) dokument označený ako „Odpor žalovaného 2/ proti platobnému rozkazu sp. zn. 6Up/207/2023 zo 6. februára 2023“ a (ii) plnomocenstvo udelené sťažovateľkou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odpor“). Všetky uvedené podania boli autorizované zaručeným elektronickým podpisom splnomocneného zástupcu sťažovateľky a odoslané okresnému súdu z elektronickej schránky zástupcu sťažovateľky.

4. Sťažovateľka, uvedomujúc si v zmysle zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z. z.“), i poučenia v platobnom rozkaze vyžadovanú formálnosť úkonov v upomínacom konaní si bola vedomá, že odpor proti platobnému rozkazu musí byť podaný cez portál eŽaloby. Sťažovateľka sa opakovane pokúšala vyplniť správny formulár na podanie odporu, avšak tento nebolo možné z neznámych technických dôvodov pri označení kolónky „zástupca žalovaného“ podpísať, a tým *de facto* z dôvodu nemožnosti autorizácie ani podať. V danej situácii sťažovateľka použila na podanie odporu iný jediný možný a svojím obsahom najbližší formulár, v ktorom uviedla druh podania ako „Odpor žalovaného 2/ proti platobnému rozkazu sp. zn. 6Up/207/2023“. Existenciu prekážky pri podávaní odporu sťažovateľka prostredníctvom zástupcu oznámila konajúcemu súdu ihneď pri prvom úkone, t. j. pri podaní odporu v uvedenom formulári.

5. Okresný súd odpor sťažovateľky uznesením č. k. 6Up/207/2023 z 15. mája 2023 s poukazom na § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. odmietol bez preskúmania jeho vecnej odôvodnenosti z dôvodu jeho nesúladu s § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z., pretože nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára (ďalej len „uznesenie o odmietnutí odporu“).

6. Proti uzneseniu o odmietnutí odporu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol, poukazujúc na to, že v zmysle § 11 zákona č. 307/2016 Z. z. je upomínacie konanie prísne formalizované, v ktorom je pre účinné uplatňovanie a bránenie práv povinnosťou strany postupovať striktne určeným formálnym postupom výlučne prostredníctvom formulárov určených na ten-ktorý úkon. Okresný súd označil sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky za účelovú, ničím nepodloženú, produkovanú s cieľom zakryť pochybenie sťažovateľky, resp. jej zástupcu spočívajúce v použití nesprávneho elektronického formulára na podanie odporu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta, že okresný súd napadnutým uznesením rezignoval na potrebu poskytnutia materiálnej ochrany práv sťažovateľky presahujúcu vyžadovanú vyššiu mieru formálnosti úkonov v upomínacom konaní.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je prílišný formalizmus okresného súdu v napadnutom uznesení, v ktorom okresný súd dôvody uvádzané sťažovateľkou nezohľadnil a ústavne neudržateľným spôsobom zasiahol do jej práva na súdnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie, na ústavne

konformný výklad i práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok, keď jej znemožnil hájiť svoje práva.

9. Rozhodujúcou v okolnostiach predmetnej veci je skutočnosť, že sťažovateľka z dôvodu neznámych technických väd spôsobujúcich nemožnosť podpisu a podania formulára pri označení zástupcu žalovaného pristúpila k podaniu odporu prostredníctvom iného, svojím obsahom a účelom najbližšieho elektronického formulára k formuláru na podanie odporu za situácie, že odpor spĺňal všetky ďalšie zákonné náležitosti podľa zákona č. 307/2016 Z. z., teda bol podaný elektronicky oprávnenou osobou v zákonnej lehote, podanie bolo autorizované zaručeným elektronickým podpisom, bol vecne odôvodnený.

10. Z úkonov sťažovateľky po doručení platobného rozkazu vyplýva, že si bola vedomá formálnych požiadaviek viažucich sa na podanie odporu. Je preto nelogické domnievať sa, že ak by vyplnenie, podpísanie a podanie formulára na podanie odporu nebolo blokové technickou vadou, sťažovateľka by podala odpor na správnom formulári. V zmysle uvedeného je neudržateľný záver okresného súdu, že sťažovateľka v sťažnosti nepreukázala nefunkčnosť správneho formulára. Na ťarchu základných práv a slobôd sťažovateľky nemôže byť ani skutočnosť, že z dôvodu nefunkčnosti formulára nekontaktovala prevádzkovateľa.

11. Okresný súd vydaním napadnutého uznesenia sankcionoval sťažovateľku stratou sporu výlučne z formálneho dôvodu, že odpor nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ale prehliadol, že podanie odporu na formálne nesprávnom formulári bolo spôsobené objektívnymi okolnosťami, čo malo za následok zvýhodnenie jednej sporovej strany v civilnom procese.

12. Okolnosti predmetného prípadu sú v porovnaní s inými upomínacími konaniami riešenými v rozhodovacej činnosti ústavného súdu podľa sťažovateľky významne individuálne, pretože sťažovateľka oznámila dôvody nemožnosti podpisu a podania odporu na príslušnom formulári ihneď pri prvom úkone, a nie až v čase, keď jej bola táto vada jej postupu vytknutá uznesením súdu o odmietnutí odporu.

13. Podľa sťažovateľky vyššia miera formalizmu v upomínacom konaní okresný súd nezabavuje elementárnej povinnosti garantovať dotknutému subjektu materiálnu ochranu jeho ústavných práv a slobôd, na čo okresný súd úplne rezignoval. Sťažovateľka súdu zaslala vecne odôvodnený odpor a výsledkom bola odpoveď, že ho nezaslala na predpísanom tlačíve, čím stráca spor. Sťažovateľka poukazuje na to, že ak by podala rovnaký odpor v listinnej forme, bol by súdom akceptovaný, a to aj keby nebol podaný na predpísanom tlačíve, čím okresný súd favorizoval elektronickú formu podania pred listinnou.

14. Za alibistický a ústavne neudržateľný považuje sťažovateľka aj záver okresného súdu, že ak jej bolo z dôvodu technických väd znemožnené podať odpor na príslušnom elektronickom formulári prostredníctvom portálu eŽaloby, mala využiť iný zákonom predpokladaný spôsob podania odporu, a to poštou.

15. Zákon č. 307/2016 Z. z. zakotvuje na účely obrany žalovaného proti vydanému platobnému rozkazu, a to podaním odporu, dve rovnocenné alternatívy podania odporu (elektronický formulár/pošta), pričom je výlučne na slobodnej voľbe žalovaného, ktorú s týchto alternatív si zvolí. Povinnosťou štátu je zabezpečiť bezvýhradnú funkčnosť každej z nich. Znemožnenie podania

odporu jedným zo žalovaných zvoleným spôsobom nemožno bez znalosti okolností na strane žalovaného ospravedlniť tvrdením, že žalovaný mal aj ďalšiu možnosť, ako podať včas a riadne odpor proti platobnému rozkazu.

16. Evidentný záujem sťažovateľky efektívne sa v spore brániť bol posúdený výlučne podľa gramatického výkladu zákona, ktorý nezohľadňoval účel tohto zákona a prispel aj k vytvoreniu mechanizmu – procesnej pasce, prostredníctvom ktorej je príliš jednoduché jednu zo strán „dobehnúť“, dúfajúc, že pri podaní odporu do detailu nenaplní formálne znenie § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. Týmto momentom bolo zasiahnuté do samej podstaty uvedeného základného práva, ktorou je vytvárať priestor na férový súboj sporových strán. Z uvedeného vyplýva, že odkaz všeobecného súdu na špecialitu ustanovení § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. má svoje opodstatnenie, avšak aj táto špecialita, pretože je inherentnou súčasťou zákona, je tiež definovaná jeho účelom.

17. V prejednávanom prípade bolo namieste zohľadniť ústavne konformný výklad zákona č. 307/2016 Z. z. z dôvodu, že zásah do samej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie bol nepripustný. Tento záver je dôsledkom všeobecného výkladového princípu dohovoru – proporcionality.

18. Výklad okresného súdu v napadnutom uznesení je popretím toho, že elektronizácia súdneho konania sa má spájať s uľahčením komunikačných procesov. Ide o výklad, ktorý formalistickou redukciou popiera skutočnú vôľu sťažovateľky podať proti platobnému rozkazu vydanému na základe nedôvodného návrhu v zákonnej lehote vecne odôvodnený odpor.

19. Sťažovateľka poukazuje aj na čl. 152 ods. 4 ústavy, ktorý zakotvuje všeobecnú povinnosť ústavne konformného výkladu zákonov. Okresný súd sa v napadnutom uznesení obmedzil výlučne na doslovný gramatický výklad ustanovenia § 11 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z.

20. V tejto súvislosti upriamila sťažovateľka pozornosť na aktuálne uznesenie ústavného súdu č. k. PL. ÚS 10/2023-12 zo 6. septembra 2023, ktorým plénum ústavného súdu prijalo návrh okresného súdu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade § 12 ods. 1 písm. c) v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. s čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu na ďalšie konanie v celom rozsahu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), povinnosti súdov na ústavno-konformný výklad zákonov (čl. 152 ods. 4 ústavy) a porušenie práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o zamietnutí odporu proti platobnému rozkazu, na základe ktorého bola zaviazaná k povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne so žalovaným 1 žalobcom uplatnenú sumu spolu s príslušenstvom. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasí s prílišným formalizmom uplatneným okresným súdom vo vzťahu k posudzovaniu formálnych podmienok spojených s podaním odporu elektronicke, avšak na nesprávnom formulári z dôvodov technických nedostatkov portálu eŽaloby v časti civilného

konania. Sťažovateľka považuje okresným súdom aplikovaný gramatický výklad dotknutých ustanovení zákona č. 307/2016 Z. z. za priečiaci sa účelu zákona, a preto ústavne neudržateľný. V dôsledku uvedeného postupu okresného súdu sťažovateľkou riadne odôvodnený odpor proti platobnému rozkazu nebol materiálne preskúmaný, čím sťažovateľka stratila akúkoľvek možnosť sa účinne brániť v súdnom konaní.

22. Problematikou používania elektronických formulárov v upomínacom konaní sa ústavný súd už opakovane zaoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých dospel k záveru, že odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu podaného v elektronickej podobe, avšak inak ako na vopred predpísanom elektronickom formulári, nevedie k porušeniu základných práv žalovaného (pozri napr. IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 572/2020, IV. ÚS 192/2021, III. ÚS 608/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 208/2021). Od tohto ustáleného záveru sa ústavný súd nemá dôvod odchýliť ani v prejednávanej veci sťažovateľky napriek ňou uvádzanej odlišnosti jej právnej veci spočívajúcej v oznámení technických problémov pri podávaní odporu už pri prvom úkone určenom okresnému súdu, ktorú ústavný súd ako relevantnú neposúdil.

23. V danom prípade okresný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľkou podaného odporu neboli splnené podmienky podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z., keďže sťažovateľka podala odpor elektronicke do elektronickej schránky okresného súdu, avšak nepoužila na to výslovne určený formulár. Okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že sťažovateľka v konaní mohla zvoliť aj inú formu podania odporu (v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku alebo osobne), ktorú okresný súd bežne akceptuje (bod 12 napadnutého uznesenia).

24. Ústavný súd po preskúmaní námietok obsiahnutých v ústavnej sťažnosti, ktoré sú obsahovo obdobné s námietkami, ktoré sťažovateľka predniesla vo svojej sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu, konštatuje, že okresný súd konal v súlade s platnou právnou úpravou a sťažovateľka bola náležite poučená o následkoch nepodania odporu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z., keď poučenie výslovne obsahovalo, že odpor je potrebné podať na predpísanom elektronickom formulári s uvedením presnej elektronickej adresy, na ktorej je tento formulár prístupný.

25. Tak, ako to vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 307/2016 Z. z., koncepcia zákona vychádza z elektronického systému podávania návrhov formou štandardizovaných elektronických formulárov zverejnených na webovom sídle ministerstva. Formuláre majú štruktúrovanú podobu, ktorá umožňuje ich automatické spracovanie informačným systémom na súde, čo má výrazný vplyv na urýchlenie konania. Uvedené platí aj pre možnosť podania odporu elektronicke prostredníctvom na to určeného formulára, k čomu pre žalovaného v upomínacom konaní zákonodarca stanovil alternatívnu možnosť podania odporu v listinnej podobe. Z ústavnoprávneho hľadiska je teda podstatné, že ak sťažovateľke nebolo napriek poučeniu zrejmé, ktorý elektronický formulár má použiť, mohla využiť aj alternatívnu formu podania odporu, a to v listinnej podobe, čo však sťažovateľka nevyužila (m. m. I. ÚS 472/2020, I. ÚS 141/2021).

26. Rovnako nie je dôvodná ani námietka sťažovateľky týkajúca sa technickej vady na strane prevádzkovateľa portálu eŽaloby, ktorá jej znemožnila podať odpor na predpísanom tlačive. Okresný súd sa detailne vysporiadal (body 15 až 17 odôvodnenia napadnutého uznesenia) aj s touto výhradou sťažovateľky, keď na základe šetrenia o možnom výpadku elektronických služieb portálu eŽaloby v danom dni a konkrétnom čase zistil, že iným užívateľom portálu sa podarilo

vyplniť a podpísať formulár určený na podanie odporu v upomínacom konaní a tiež ho riadne odoslať. Sťažovateľka súčasne prevádzkovateľovi služieb portálu eŽaloby žiadne technické problémy nehlásila ani svoje tvrdenia nijako nepreukázala. Na základe uvedeného posúdil okresný súd predmetnú námietku sťažovateľky ako účelovú a ničím nepodloženú.

27. Okresný súd súčasne poukázal na absenciu autorizácie použitého elektronického formulára ako ďalší zákonný dôvod odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu, keďže sa nepreukázali tvrdenia sťažovateľky o nemožnosti podpísania elektronického formulára z objektívnych dôvodov.

28. Ústavný súd preto uzatvára, že namietané uznesenie zodpovedá zmyslu a účelu použitých ustanovení zákona č. 307/2016 Z. z., pričom ústavný súd sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa odopretia spravodlivosti v dôsledku formalistického prístupu okresného súdu pri posúdení splnenia podmienok na podanie odporu proti platobnému rozkazu vyžadovaných zákonom č. 307/2016 Z. z. Ak totiž sťažovateľka napriek náležitému poučeniu (okrem iného) aj o spôsobe podania odporu proti platobnému rozkazu a taktiež o následkoch spojených s nepodaním odporu zákonom predpísaným spôsobom síce odpor proti platobnému rozkazu podala elektronickými prostriedkami, avšak nie prostredníctvom na to výslovne určeného elektronického formulára pre upomínacie konanie (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprela, keď uviedla, že odpor podala na inom elektronickom formulári nachádzajúcom sa na portáli eŽaloby v sekcii civilného konania), nemohlo dôjsť k porušeniu ňou uvedených základných práv. Nedodržaním prísne stanovených a vyžadovaných formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľka sama vystavila zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu v súlade s citovaným § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z., ktorého aplikáciu a výklad považuje ústavný súd za korektný a ústavne udržateľný. V takom prípade už okresný súd nemal povinnosť vysporiadať sa s podaným odporom z hľadiska relevantnosti v ňom uvedených námietok.

29. Ústavný súd sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, konštatujúc, že iba samotný nesúhlas sťažovateľky s jeho závermi nemôže odôvodňovať porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. Obdobný záver platí aj k sťažovateľkou namietanému porušeniu povinnosti ústavno-konformného výkladu zákonov podľa čl. 152 ods. 4 ústavy. Ak sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom súdu, neznamená to, že tento k nemu dospel na základe neústavného výkladu zákonov. Závery okresného súdu sú logické a zrozumiteľné vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii sťažovateľky. Okresný súd dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov v sťažovateľkinom prípade dôvody na zamietnutie jej sťažnosti boli naplnené.

30. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazovala na uznesenie ústavného súdu č. k. PL. ÚS 10/2023-12 zo 6. septembra 2023, ktorým plénum ústavného súdu prijalo návrh okresného súdu na začatie konania o súlade § 12 ods. 1 písm. c) v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. s čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu na ďalšie konanie v celom rozsahu, ústavný súd konštatuje, že návrhu na pozastavenie dotknutých ustanovení zákona č. 307/2016 Z. z. nebolo v tomto rozhodnutí vyhovené a súčasne samotné prijatie návrhu na ďalšie konanie v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy automaticky neprejudikuje meritórne rozhodnutie ústavnému súdu o predmetnom návrhu, teda ani vyslovenie nesúlady sporných ustanovení.

31. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej

moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

32. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti deklarovala, že okrem základného práva na súdnu ochranu, resp. jej práva na spravodlivý proces malo byť napadnutým uznesením porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok. Porušenie tohto práva sťažovateľka odôvodnila iba ako následok porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu. Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi napadnutým uznesením a právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky špecifikovaných v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu